

Bart-Jan Walraven
advocaat

Aan de Europese Commissie
Directoraat-Generaal Milieu
Directoraat E – Uitvoering en Ondersteuning aan lidstaten
ENV.E.2 – Uitvoering en milieumaatregelen
t.a.v. de heer Ion Codescu

Postbus 23434
3001 KK Rotterdam
T +31 6 25 53 97 85
F +31 84 87 25 365
info@walraven.legal
www.walraven.legal

per mail ENV-E02@ec.europa.eu

Betreft: reactie op uw brief van 6 september 2019 – CHAP (2019) 2512

Rotterdam, 21 september 2019

Geachte heer Codescu,

Dank voor uw brief van 6 september jl.. De inhoud daarvan stelt echter teleur, want daaruit blijkt dat de klacht die naar voren is gebracht, door u niet serieus wordt genomen, terwijl ik meen dat cliënte er recht op heeft dat dit wel gebeurt.

U verwijst in uw brief naar de correspondentie over een eerdere klacht van cliënte over deze aangelegenheid (referentie: CHAP (2016) 3291).

Die eerdere klacht is echter, blijkens uw 'closure letter' van 17 februari 2017, verkeerd begrepen.

U verwees daarin naar de uitzondering "voor zover uitvoerbaar" in de aanhef van onderdeel B van Bijlage III bij de Luchtkwaliteitsrichtlijn. Kennelijk veronderstelde u dat de gevallen waarin in Nederland de luchtkwaliteit wordt vastgesteld op een afstand van meer dan 10 meter van de wegrand beperkt blijven tot situaties waarin het toetsen binnen de voorgeschreven afstand van maximaal 10 meter van de wegrand om praktische redenen niet uitvoerbaar is.

Feit is echter dat, zoals ook is gebleken uit de diverse procedures die zijn gevoerd, de luchtkwaliteit in Nederland op grote schaal, ook – of juist – bij drukke wegen die door bebouwde kommen lopen, wordt gemeten op een afstand van meer dan 10 meter van de wegrand. Dat gebeurt ook daar waar geen enkele praktische belemmering bestaat, zoals bijvoorbeeld langs de snelweg door de bebouwde kom van Helvoirt. Bovendien is de feitelijke uitvoering binnen het NSL-rekenmodel vrijwel altijd een modellering van de werkelijkheid. Praktische fysieke belemmeringen vervullen dan veelal een ondergeschikte rol.

Page 1 of 2

Bart-Jan Walraven
advocaat

De Nederlandse overheid meent de rechtvaardiging daarvoor te vinden in de omstandigheid dat in onderdeel B van Bijlage III bij de Luchtkwaliteitsrichtlijn, over de situering van bemonsteringspunten op macroschaal, is bepaald dat bemonsteringspunten zich op een zodanige plaats dienen te bevinden dat gegevens worden verkregen over de gebieden binnen zones en agglomeraties waar de hoogste concentraties voorkomen waaraan de bevolking rechtstreeks of onrechtstreeks kan worden blootgesteld gedurende een periode die in vergelijking met de middelingstijd van de grenswaarde niet representatief is.

Kern van de problematiek is dat de Nederlandse overheid aan deze bepaling over sitering van bemonsteringspunten op macroschaal de conclusie meent te kunnen bevinden dat het op microschaal niet nodig zou zijn om de luchtkwaliteit vast te stellen op de in onderdeel C van Bijlage III voorgeschreven wijze, daar waar naar het oordeel van de Nederlandse overheid geen sprake zou zijn van blootstelling. Dat zou het zogenaamde blootstellingsbeginsel zijn.

Daarmee wordt miskend dat de enige uitzondering die kan worden gemaakt, is aangegeven in onderdeel A van bijlage III. Alleen voor de daarin onder 2. genoemde locaties behoeft de luchtkwaliteit niet te worden vastgesteld. Het staat de Nederlandse overheid niet vrij om daaraan toe te voegen dat de luchtkwaliteit, behalve op die locaties, ook niet behoeft te worden vastgesteld op de wijze als voorgeschreven in bijlage C op locaties waar, naar het oordeel van de Nederlandse overheid, niet aan het blootstellingsbeginsel wordt voldaan.

Nu de eerdere klacht blijktens uw brief van 17 februari 2017 verkeerd is opgevat, kan thans uiteraard niet worden volstaan met een verwijzing naar de afhandeling van die eerdere klacht. Verlangd mag worden dat u zich een juist beeld vormt van de wijze waarop in Nederland de luchtkwaliteit wordt vastgesteld en dat de klacht aan de hand daarvan wordt beoordeeld.

Daarnaast is het ook zo dat de situatie inmiddels is gewijzigd ten opzichte van de situatie in 2017. In uw brief van 22 januari 2017 veronderstelde u, terecht, dat nog 'national remedies' beschikbaar waren, maar uit de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 29 mei 2019, ECLI:NL:RVS:2019:1734, volgt dat die 'national remedies' inmiddels zijn uitgeput. Dat maakt het des te klemmender dat thans door de Europese Commissie aan de hand van een juist beeld van de Nederlandse regelgeving en praktijk inhoudelijk op de klacht van cliënte wordt beslist.

Wij verzoeken u daarom om met de grootst mogelijke spoed een inbreukprocedure te starten.

Met vriendelijke groet,

Bart-Jan Walraven